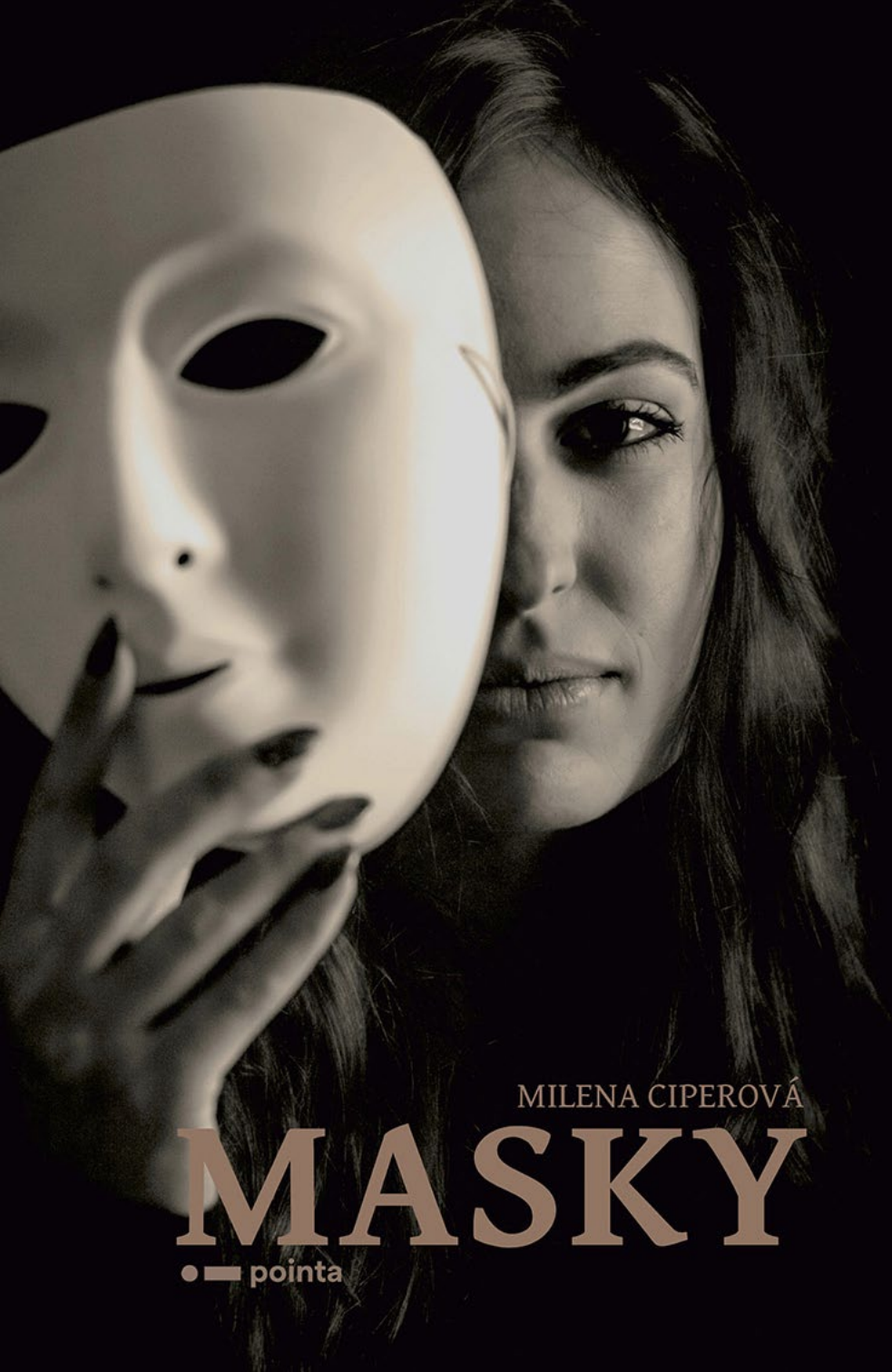

MILENA CIPEROVÁ

MASKY

● — pointa

Masky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Milena Ciperová

Masky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Milena Ciperová

MASKY

● ■ **pointa**

2025

Každý z nás nosí masky. Někdy proto, aby přežil, jindy proto, aby nebyl zraněn. Masky chrání naše nejzranitelnější části, skryjí bolest, strach, slabost i vztek. Ale pod nimi zůstáváme stále tím, kým jsme, často ztracení, hledající, zlomení, ale také silní. Název Masky symbolizuje všechny role, které na sebe bereme, a všechna ta slova, která jsme nikdy nahlas neřekli. Je to cesta, jak se postupně odkrýt vrstvu po vrstvě a pokusit se najít vlastní pravdu, vlastní hlas. Tahle kniha je o sundávání masek. O bolesti, která přichází, když to uděláme, i o svobodě, kterou tím získáme.

MASKY

MOC *LOLITA* SC

TOXICKÝ VZTAH, ZÁVISLOST, FASCINACE
MOCÍ, MANIPULACE STARŠÍCH MUŽŮ.

KDYŽ TĚ NĚKDO MILUJE JEN TEHDY,
KDYŽ JSI SLABÁ. TOUHA PO PŘIJETÍ SE
MĚNÍ V ZÁVISLOST. A V TÉ ZÁVISLOSTI
JE VŠECHNO I SEBEZNIČENÍ.

Příšery přestanou být příšerami ve chvíli,
když se do jedné zamiluješ.

* * *

Říkal, že jsem mladá,
že mám čas.
Jenomže všechno na mě padá,
jo, tak fakt díky za účast.

Nechtěl mě mít rád.
Chtěl mě mít.
Chtěl mě vlastnit. Ovládnout.

* * *

Já jsem milovala...
ne kvůli tomu, kým byl,
ale navzdory tomu, co všechno nebyl.
A to je možná ten problém.

* * *

A tys odešel
a nezavřel za sebou ani dveře.
Tys totiž nebyl ten, co si bolest odnášel,
to sis fakt nemohl najít sobě rovnýho soupeře?
Ty sis pod sebou postavil podstavec
a já tam doted' stojím a ptám se:
Záleželo ti na mně vůbec?

Byla jsem pro tebe únik,
ne cíl
a vzal sis ode mě jen tolik,
kolik jsi od jiný nevyprosíl.

Lolita

Byla mladá – až příliš.
Nic zvláštního se jí neděje
a svět ji ještě nestihl bolet.
On měl šediny a minulost,
co se nevejde do jedné postele.

Říkal jí zvláštní,
říkal jí jiná.
Chválil, jak čte, jak šeptá, jak překypuje vášní,
jak se usmívá
na slunce a pak zavírá okna
na to, jak je nevinná.

Tvářil se jako učitel světa,
předčítal jí básně o lásce a touze,
někdy stačila jen jediná věta –
a přitom učil jen to, jak nadechnout se nelze,
když tě někdo drží příliš silně.

Byla pro něj panenkou z porcelánu,
které se nikdo nesmí dotknout –
kromě něj.
Zbožňoval tu křehkost, to, jak ji může dojmout,
ne kvůli její duši,
ale protože praskala pod jeho dlaněmi.

Desítky let rozdílů
a mezi nimi propast,
oba plní rozdílných životních cílů
a jeden na druhého chystali past.

Ona pro něj byla výsadou
a on pro ni vězením ve zlatém rámu.
Nechápala, proč se svět neotáčí stejně,
proč je láska jen tehdy krásná,
když ji někdo starší drží za zápěstí,
když má ruku na jejím stehně
a šeptá, že jí rozumí víc než všichni ostatní
a ona jen v ten moment je opravdu šťastná.

Ale on ji nikdy neposlouchal.
Jen se díval.
Ona rostla a on se kochal,
dokud se do jeho dlaní nevešla
a on už jen vzpomínal na to, co kdysi míval.

Jsem si vědoma toho,
že jsou mezi námi určité rozdíly,
třeba ten, že tolik let od sebe
jsme se narodili.

Sedmikráska

Možná mi říkal Sedmikrásko,
s důrazem na to krásko,
že prý jsem něžná, čistá,
když říkal: dobré ráno, lásco.

Říkal, že rostu jenom pro jeho den –
a přitom to byl jen pouhý sen.
Říkal, že zářím jako ráno,
jen když mu kývnu poslušně ano.

Jen když se skláním, když se bojím
a on si hraje, lže a stojí.
Zrcadlo líbal víc než mě,
však dávno ztratil duši ve tmě.

Já byla jenom cesta k vodě,
on tančil ve svém „dokonalém“ světě.
Možná mě zval tím krásným jménem,
ale ať taky jeho existenci nějak shrnem:
nebyl princ, jak chtěl se tvářit –
říkám mu Narcis, co se snaží zářit.

Zalévala jsem ho deštěm slz,
on viděl jen svůj vlastní vzrůst.
Květin si nikdy nevážil moc –
jen sebe líbal každou noc.

Možná jsem byla Sedmikráska,
ale už nejsem jeho láska.
On zůstal sám ve své marnosti –
a já teď kvetu dál, ale už bez bolesti.

„Pořád na něj myslíš?“
Každý den.

Daddy issues

Říkají, že hledám tátu.
V mužích, co mě neumí milovat,
ale ne jako v tom hloupým citátu,
co mě nutí o lásce snívat.

V hlasech, co zní hluboko a lákavě,
ale nikdy nezůstanou dost dlouho,
i tak mi pořád hrajou v hlavě.
Je to jako kouzlo.

Říkají, že za to můžeš ty.
Ten, co mě učil držet jazyk za zuby
a nikdy mi neřekl „zlato“.

Ten, co mi ukázal,
že láska bolí víc,
když ji dostáváš jen občas.
A pak najednou nic.

Tak jsem si našla ty,
co mi připomínají tebe.
Ty, co neprojevují city.
Tak nedávej to za chybu téhle době.

Starší, silnější,
vždycky něco vědí líp.
Přijdou, vezmou si, co chtějí,
jsou jako ostrý šíp,
co se zabodne do srdce.

Ale no tak, nediv se.
Když jsi mě nechtěl naučit,
jak vypadá láska.
Proto mám ve zvyku se vždycky loučit
a to bolí víc, než když se strhává lepicí páska.

A já ji hledám ve stínech.
V pohledech, co zůstávají déle, než by měly.
V nejstarších synech,
co mi vzdušný zámky stavěli.

Ve větách:
„Nikdy bych ti neublížil.“
Vždycky ublíží.
A já jim to dovolím.
Protože vím,
že láska pálí.

Naučil jsi mě všechno,
co nikdy neměla být pravda.
Tak mým životem panuje ticho
a prázdná, bezvýznamná slova.

A teď jsem jen holka,
co věří, že aspoň někdo z těch cizích mužů
bude moje druhá půlka.
Anebo doufat můžu,
že se mi bude věnovat,
bude mě hladit
a že jednou bude litovat toho,
že mě ztratil.

Věděla jsem, že to není správné.
Ale já už nechtěla, co je správné.
Chtěla jsem jeho.
Chtěla jsem být jeho.

Jizvy času

Tvé doteky vybledly jako barvy starých fotografií.
A tvůj hlas je pouze ozvěnou, co už nedokážu
rozeznat.

Je to pořád opakující se vzorec s mojí historií
a pravdou je, že mi chybíš víc, než si vůbec dokážu
přiznat.

Přesto se mi někdy zdá,
že jsi pořád tady.

A nedokážu své emoce udržet na uzdách,
vzhledem k tomu, že ses ke mně otočil zády.
Hledám tě ve slovech, která od tebe už nikdy
neuslyším.

Hledám tě v písních, co vždy hrály v tvém autě.
Posledními hezkými vzpomínkami svoji bolest
tiším,
ale jsem pořád zaseknutá na našem posledním
létě.

Hledala jsem lásku
a ty jenom sex.
Tak si jdi za svojí ex.

- Stejně ji pořád chceš

* * *

Dala jsem ti všechno
co jsi jen chtěl,
ale pak ráno
jsi už nebyl můj přítel.
Protože to, co já potřebovala,
jsi mi odmítl dát.
Proč jsem se místo oběti predátorem stala,
když jsem odmítla tvou hru hrát?

Co chceš?

Rozhodni se,
co sakra chceš,
ať nemusím přemýšlet pořád v jednom kuse,
jak na tom teda seš.

Rozhodni se,
než ztratíš moji důvěru
a dřív než já
za námi udělám tlustou čáru.

Rozhodni se,
už nezbyvá ti moc času,
pak ale nečekej, že zazvoním na tvoji adresu,
až vzpomeneš si na mě zase.

Rozhodni se,
nebo mě ztratíš,
ale to ty dobře víš
a teď už nejspíš dávno spíš,
ale nejsem to já,
to o ní
teď sníš.
Vid'?!

Píšu básničky –
mám jich snad tisíc.
A všechny ty postavičky
v nich nějak s tebou souvisí.

Jenom...

Jenom mladá.

Jenom na to jedno.

Jenom... jenom... jenom.

To slovo chutná jako zvratky, co dusím v krku,
to, že tvoje jméno je s mým spojeno,
jako cigareta zhasnutá v kaluži mý důstojnosti,
Řekls to, vid'?

Řekls to s tím svým pokřiveným úsměvem,
řekls to, jakoby to nikdy nic nebylo.

A já to jen poslouchala s údivem.

A možná jsem pořád pro tebe byla málo.

Jenom mladá.

Jenom blbá, co ti věřila.

Když ses plížil mezi řádky slibů,
co nikdy nebyly myšlený vážně,
když ses opíral o zdi mého bytu
a šeptal mi do vlasů,
že ti na mně záleží –
jenom když máš volnej večer.
Jenom když potřebuješ nový zboží.

Prosila jsem tě o slova,
ne o básně, ne o romány,
jenom o důkaz, že nejsem
další tělo na seznamu.

To by se ale musel stát zázrak.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Masky**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.